

Arrest

nr. 286 183 van 15 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289/gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2022.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2022 diende verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn kind van Spaanse nationaliteit.

1.2. Op 12 juli 2022 wordt een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.02.2022 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan, in functie van zijn minderjarig kind van Spaanse nationaliteit, de genaamde A. D. M. (RR: ...) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Er dient in deze aan twee voorwaarden voldaan te worden: om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen, dient een vreemdeling niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad v State n° 238.596 van 09/08/2016). Betrokkene is tijdelijk van dit recht ontszegd, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod genomen op 21.10.2015 en hem betekend op 23.10.2015.

Betrokkene werd de toegang tot het grondgebied ontszegd en dit hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van de vreemdelingen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene conform de beslissing tot verwijdering (dd. 21.10.2015) die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar verlaten heeft. Er dient benadrukt te worden dat het inreisverbod bestaat en bindende kracht heeft met de betekening ervan. Eens tot een inreisverbod is beslist wordt betrokkene niet verondersteld nog langer op Belgische grondgebied te verblijven en kan bijgevolg geen verblijfsrecht aangevraagd worden, dit vloeit voort uit de bepalingen van art. 44decies §4 van de wet van 15.12.1980. Nergens uit het dossier kan blijken dat hij de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen. Het inreisverbod is heden nog steeds van kracht gezien het niet is vernietigd of geschorst door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen en het bevoegde bestuur het niet heeft ingetrokken of opgeheven. Kortom, betrokkene dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied (bijlage 13 dd. 29.04.2015) te verlaten en aan het inreisverbod (bijlage 13sexies), hem betekend op 23.10.2015.

Zoals eerder vermeld, heeft betrokkene conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met het voornoemde inreisverbod het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van acht jaar niet verlaten. Betrokkene werd gerepatrieerd op 09.11.2015 naar Marokko (lees: land van herkomst). Echter is hij te vroeg teruggekeerd zonder eerst opheffing te vragen van zijn inreisverbod. Betrokkene is Schengen opnieuw binnen gereisd, vermoedelijk op illegale wijze gezien er nergens in zijn paspoort, afgeleverd 07.01.2019 door het consulaat van Marokko te Barcelona, in- en uitreisstempels van Schengen zijn terug te vinden. Nochtans blijkt uit zijn paspoort dat betrokkene Marokko in binnengekomen en er opnieuw is vertrokken op 07.09.2019. Aldus heeft betrokkene nog steeds geen gevolg gegeven aan het inreisverbod.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene ouder is van twee minderjarige kinderen van Spaanse nationaliteit, A. D. M. (RR: ...), in casu referentiepersoon en A. D. A. (RR: ...). Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn partner, en betrokkene en zijn kind bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Vooreerst kan opgemerkt worden dat er reeds met betrokkenes gezinssituatie rekening werd gehouden bij het nemen van het inreisverbod. Tevens dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen betrokkene en zijn partner, en het loutere bestaan van een gezinsband tussen een minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, niet kunnen volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

Het feit dat betrokkene een gezin vormt met zijn echtgenote, de genaamde D. I. R., (RR: ...) en dat zij samen kinderen hebben wijst erop dat betrokkene daadwerkelijk een gezinsleven heeft en onderhoudt op het Belgisch grondgebied, wat hier in casu niet in vraag wordt gesteld.

Het feit dat hij zich hier heeft gevestigd, is een situatie die hij zelf heeft gecreëerd. Op basis van de verblijfshistoriek van betrokkene en zijn gezin, waarbij aanvraag na aanvraag negatief werd beoordeeld, blijkt dat het gezinsleven zich grotendeels afspeelde tijdens illegaal verblijf. Betrokkene was zich bewust van zijn precare situatie tijdens het uitbouwen van zijn gezinsleven en nestelde zich jarenlang in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen evenwel geen rechten geput worden die de machtiging tot verblijf vanuit België zou moeten rechtvaardigen.

Er dient bij de beoordeling of van een afhankelijkheidsverhouding sprake is, in het belang van het kind rekening gehouden te worden met "alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het werd gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Voor de vaststelling dat van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding sprake is, is het niet voldoende dat er met deze onderdaan een gezinsband bestaat, of dat nu een biologische dan wel juridische is, noch is het daarvoor noodzakelijk dat het kind samenwoont met die onderdaan." (Arrest van Hof van Justitie, zaak C-82/16 dd. 8.05.2018, punt 76 en conclusie).

Zoals gesteld, dient overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn kinderen bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend. Uit het dossier kan geenszins blijken dat er sprake zou zijn van een zodanige afhankelijkheidsverhouding dat deze betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Er blijkt geen afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en zijn kinderen te bestaan in die zin dat de aanwezigheid van betrokkene in het Rijk werkelijk is vereist. De kinderen zijn heden 4 en 1 jaar oud. Niets belet dat betrokkene desgevallend dus ook in de toekomst verder - desgevallend tijdelijk - vanuit het buitenland dermate nauwe contacten onderhoudt met zijn kinderen. Uit niets in het dossier kan blijken dat betrokkene de voornaamste zorgdrager zou zijn, noch dat de kinderen gedwongen zouden worden het grondgebied van de Europese Unie te verlaten wanneer betrokkene zijn verplichting zou naleven om het grondgebied van België en van de Europese Unie te verlaten. Evenmin kan enige bijzondere afhankelijkheid van de moeder van welke aard dan ook blijken ten aanzien van betrokkene of omgekeerd. De moeder en de kinderen hebben een verblijfsrecht verworven in België. Nergens uit het dossier blijkt dat de moeder van de kinderen niet meer in staat zou zijn om de dagelijkse, emotionele en materiële zorg (bijvoorbeeld wat betreft de huishouding en het levensonderhoud van het kind alsook het toezicht, de opvoeding en de opleiding) verder - en al dan niet tijdelijk - alleen te dragen. Het is redelijk te stellen dat zij voldoende netwerk heeft om zich zo nodig te laten bijstaan door vrienden en familie en dat zij anderzijds ook voldoende zelfredzaam is. Zij kan immers ook gebruik maken van opvoedingsondersteuning indien nodig, medische opvolging voor haar kind, bijstand door het CLB, opvang enz. De kinderen zijn nog voldoende jong om zich tijdelijk aan te passen en om contacten te onderhouden van op afstand, waardoor het eerder onwaarschijnlijk is dat hun lichamelijke en geestelijke/emotionele ontwikkeling negatief beïnvloed zou worden door de - al dan niet tijdelijke - afwezigheid van de vader. Er wordt niet betwist dat de kinderen mogelijks een band hebben met de vader, echter blijkt uit niets dat er geen minstens even sterke of zelfs veel sterkere affectieve relatie zou zijn met de moeder. Nergens uit het dossier blijkt tot slot, zoals reeds uiteengezet, dat betrokkenes aanwezigheid onontbeerlijk is om zijn vaderschap te kunnen opnemen. Evenmin kan blijken dat betrokkenes aanwezigheid in België onontbeerlijk is opdat de kinderen verder zouden kunnen verblijven in België. Niets sluit uit dat de moeder en de kinderen verder in België verblijven en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dat hoeft op zich een gezinsleven met de kinderen niet in de weg te staan. Betrokkene kan verder contacten onderhouden om zo zijn vaderrol te kunnen (blijven) opnemen. Niets sluit immers uit dat er een contactregeling kan worden getroffen via moderne communicatiemiddelen en/of occasionele bezoeken van de kinderen aan hem in het buitenland. Minstens tot op het moment dat hij het inreisverbod heeft gerespecteerd - of de opheffing zou hebben verkregen - en hij legaal kan terugkeren naar België. Het risico dat er een verstoring voor het evenwicht van de kinderen zou kunnen ontstaan wordt om al deze redenen als zeer laag ingeschat. Verder blijkt dat de moeder van de kinderen en betrokkenes partner een jonge, zelfstandige vrouw is die reeds eerder alleen voor de zorg van haar kinderen en zichzelf in heeft gestaan en tot op heden economisch actief is. Uit niets echter kan blijken dat er heden ook maar enige afhankelijkheidsrelatie van welke aard dan ook zou zijn in die zin dat aan betrokkene afgeleid verblijfsrecht zou moeten worden toegekend.

Wat betreft het belang van de kinderen en de partner van betrokkene werd reeds eerder aangehaald dat de scheiding tussen betrokkene en de referentiepersoon verre van absoluut is, het gaat eerder om een tijdelijke scheiding, tot betrokkene gevolg gegeven heeft aan het hem opgelegde inreisverbod.

In tussentijd kunnen betrokkenen hun gezinsleven zo inrichten dat zij op afstand intensief contacten onderhouden en zo de gezinsband hecht kan blijven. Indien betrokkene en zijn partner voldoende inspanningen daartoe leveren, hoeft dit geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Het hoger belang van het kind wordt niet geschaad door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene. Het is trouwens betrokkene die zich niet aan de regels heeft gehouden na weigeringen van verblijf en zo een inreisverbod heeft verkregen, dewelke hij dan vervolgens niet heeft nageleefd zoals voorgeschreven. Dit alles heeft hem nu in deze precaire situatie gebracht. Het gegeven dat betrokkene hier reeds lang verblijft, impliceert niet zomaar dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn om terug te keren naar zijn land van herkomst of het land waar hij verblijfsrecht heeft.

Nergens uit het dossier blijkt dat de fysieke aanwezigheid van betrokkene in België ontoontbeerlijk is om het vrij verkeer van zijn partner en kind(eren) te vrijwaren. Uit niets in het dossier blijkt dat de moeder de zorg voor (de) het kind(eren) niet op zich zou kunnen nemen. Minstens tot op het moment dat de opheffing van het inreisverbod zou worden bekomen of dat de termijn van het inreisverbod werd gerespecteerd en betrokkene legaal kan terugkeren naar België.

Op grond van bovenstaande wordt geconcludeerd dat het niet blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde om de opheffing of opschorting van het geldende inreisverbod te verzoeken, de Belgische partner en het kind ertoe zouden dwingen betrokkene te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. De afhankelijkheidsrelatie zoals vereist om een afgeleid verblijfsrecht af te kunnen dwingen, kan hier dus niet worden vastgesteld.

Betrokkene beschikt niet over het recht op binnenkomst, gezien hij nog steeds onder inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst zijn door de Belgische autoriteiten en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken”.

2. Onderzoek van het beroep

“2.1. middelen

Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 8 EVRM

Schending van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet

Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40bis vreemdelingenwet juncto art. 8 EVRM

Schending van art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991)

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht

2.1.1. Algemene regels

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.1.2. Toepassing op de feitsituatie in casu in hoofde van verzoeker - aanvraag gezinshereniging na inreisverbod wél in aanmerking nemen

Verzoeker wenst preliminair op te merken dat de RvV al reeds in een gelijkaardige dossier vaststelde dat "verzoeker sinds zijn huwelijk met zijn Nederlandse echtgenote beschouwd diende te worden als een derdelands familielid van een Unieburger die gebruik maakte van het vrij verkeer en dus niet langer als een derdelander bedoeld in de Terugkeerrichtlijn."

De familie van Unieburgers, zoals omschreven in de Burgerschapsrichtlijn waarvan artikel 40bis Vw de omzetting vormt en wat in casu het voorwerp van deze procedure is, hebben een recht op binnenkomst en verblijf in de gastlidstaat onder in de Burgerschapsrichtlijn bepaalde voorwaarden.

Uit artikel 43 Vw volgt dat het recht op binnenkomst en verblijf van familie van Unieburgers, vermeld in artikel 40bis Vw, alléén beperkt kan worden in de volgende gevallen:

wanneer ze valse informatie of documenten gebruikt hebben die bijgedragen hebben tot het verkrijgen van het verblijf; wanneer ze fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben; om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid. Het begrip 'openbare orde' moet restrictief uitgelegd worden vermits het een uitzondering vormt op het fundamenteel beginsel van het vrij personenverkeer. De draagwijdte van dit begrip kan niet éézijdig door de lidstaten bepaald worden. Ook veronderstelt dit het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast;

Verwerende partij beweert niet dat verzoeker thans een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het inreisverbod kan evenmin beschouwd worden als een inreisverbod in de zin van de artikelen 44nonies en 44decies Vw die een omzetting vormen van artikel 32 Burgerschapsrichtlijn. Aan een familielid van een Unieburger kan immers uitsluitend een inreisverbod opgelegd worden om redenen van openbare orde en openbare veiligheid, wat hier niet het geval is. De RvV concludeerde bijgevolg dat de DVZ artikel 21 VWEU en de Burgerschapsrichtlijn schendt door een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen omwille van:

o een inreisverbod dat in het verleden opgelegd werd aan een derdelander, die thans familielid is van een Unieburger die gebruik maakte van het vrij verkeer én

o dit inreisverbod niet steunt op (actuele, werkelijke en voldoende ernstige) redenen van openbare orde.

De conclusie is dat de verzoeker ter zake niet langer als een derdelander in de zin van de Terugkeerrichtlijn kan worden beschouwd, maar als een derdelands familielid van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van haar rechten van vrij verkeer. Verwerende partij heeft in casu de aanvraag gezinshereniging ex art. 40bis vrw. van verzoeker met zijn Spaans minderjarig kind afgewezen, om reden dat verzoeker onder een inreisverbod zou sorteren, dewelke aan hem werd opgelegd op 21.10.2015 (betekend aan verzoeker op 23.10.2015).

Verwerende partij verwijst bijgevolg naar het arrest van het Hof van Justitie (HvJ) i.h.b. K.A. e.a. tegen België van 8 mei 2018, dewelke naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd uitgesproken.

Verwerende partij verwijst voorts naar het negatief onderzoek aangaande de afhankelijkheidsverhouding met de EU kind van verzoeker.

Er werd al reeds in een arrest nr. C-112/20 van 11 maart 2021 door het Hof van Justitie (HvJ) gesteld dat lidstaten rekening moeten houden met het belang van het kind vóór zij een met een inreisverbod gepaard gaand terugkeerbesluit vaststellen, ook al is dit besluit niet gericht tegen een minderjarige, maar tegen de vader van deze minderjarige.

Er zou volgens verwerende partij geen enkele reden bestaan waarom verzoeker niet zou kunnen gescheiden worden van zijn Spaanse kind, evenmin zouden er geen elementen voorhanden zijn van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie met zijn minderjarig Spaans kind rechtvaardigen.

Verzoeker wenst te accentueren dat voornoemde stellingen vernietigd werd door de RvV om reden dat zij niet in overeenstemming is met de Belgische verblijfswetgeving, de Europese regelgeving en het arrest K.A. e.a. tegen België, waarnaar verwerende partij zelf naar verwijst.

Er werd ten overvloede gesteld dat noch de vreemdelingenwetgeving, noch de Europese regelgeving in een rechtsgrond voor dergelijke beslissingen voorziet, ook niet wanneer eerst vastgesteld is dat er geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie met de Belgische refertepersoon bewezen is. Ook het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018, nr. C-82/16, K.A. t. België, biedt hiervoor geen rechtsgrond.¹

Bijgevolg diende verwerende partij de aanvraag gezinshereniging na het inreisverbod wél degelijk in aanmerking te nemen en kan een inreisverbod geen belemmering vormen om de aanvraag gezinshereniging af te wijzen van verzoeker.

De aanvraag kan alleen leiden tot een positieve beslissing (F kaart), wat in casu niet gebeurd is als verzoeker aan alle grondvoorwaarden voldoet.

In tegenstelling tot wat verwerende partij probeert voor te houden, is het gezinsleven van verzoeker in België met zijn Spaanse echtgenote en kinderen niet vanuit illegaal verblijf aangevat. Uit het AD blijkt immers dat verzoeker pas echter op 12/12/2019 naar België kwam en al reeds op 09/01/2020 zijn verblijf regulariseerde middels een procedure gezinshereniging met zijn echtgenote. Hij werd in het bezit gesteld van een Bijlage 19ter en Al en verblijft sedertdien volkomen legaal in het Rijk.

Het gezinsleven dewelke door verzoeker werd opgebouwd in het Rijk heeft steeds een legale grondslag gehad en was absoluut niet precair. De stelling dat het gezinsleven van verzoeker zich grotendeels in illegaal verblijf gesitueerd was en dat verzoeker zich jarenlang in illegaal verblijf nestelde is volledig in strijd met het verblijfshistoriek van verzoeker in het Rijk. De conclusie bijgevolg dat uit illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden tot een verblijf in België raakt kant noch wal temeer daar de DVZ zelf stelt dat het niet in vraag kan worden gesteld dat verzoeker een gezinsleven in België heeft en zulks ook onderhoudt.

Verzoeker heeft geen enkele binding meer met Marokko. Verzoeker woont thans samen met zijn gezin en hij spreekt Frans. Hij is thans aan het werken en heeft geen geïncrimineerde feiten gepleegd.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet².

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld - al reeds een geruime tijd in België, waarover meer in zijn AD.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in zijn land van herkomst. Zijn echtgenote en minderjarige kinderen verblijven allen in België (zie attest samenstelling van het gezin).

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen³:

de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker verblijft blijvende uit zijn AD al gedurende een lange periode in België sedert ten minste 09/01/2020.

de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : aan de hand van de diverse objectieve stukken blijkt dat verzoeker al reeds een geruime tijd één gezin vormde met zijn echtgenote en minderjarig EU kinderen. Hij is tewerkgesteld en draagt ook zorg voor zijn gezin (financieel en materieel) zie: AD i.h.b. aanvraag ab initio.

De relatie tussen verzoeker met zijn gezin valt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM, temeer daar een minderjarig kind heeft en hij een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met zijn gezin.

Artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet bepaalt bovendien dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. Het zou onrechtvaardig zijn dat de betrokkene de nadelige gevolgen moet dragen van een fout die de gemeente of de DVZ meer dan anderhalf jaar geleden maakte.

*"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."*⁴

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M - bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven - ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

*Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.*⁵

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de echtgenote en kind van verzoeker te verwachten om naar Marokko te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan hebben opgebouwd in België.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde al reeds dat een beschermenswaardige gezinsband, in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), wordt vermoed bij ouders en hun minderjarige kinderen. Het wordt pas beschouwd als 'verbroken' in uitzonderlijke omstandigheden. Hoewel dit tussen partners tijdelijk wel kan worden aanvaard, is communicatie via moderne communicatiemiddelen met kleine kinderen onvoldoende om dit gezinsleven te onderhouden.

Bijgevolg werd er gesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aldus niet rechtsgeldig kan stellen dat een bevel om het grondgebied te verlaten geen inmenging in het gezinsleven is omdat de ouder vanuit het buitenland via moderne communicatiemiddelen contact zou kunnen onderhouden met zijn minderjarige kinderen.⁶

Er is onstuitbaar ter zake samen-woont tussen verzoeker en zijn minderjarig kinderen. Dit gegeven wordt ook niet betwist door verwerende partij.

Verzoeker toont onstuitbaar het bewijs van affectieve, als van financiële banden met zijn minderjarig kinderen en echtgenote.

Het weigeren van het verblijfsrecht mag enkel als het belang van kind daardoor niet geschaad wordt.

Verzoeker verwijst hierbij aan het recht van het kind om door zijn (beide) ouders verzorgd te worden (artikel 7 van het Kinderrechtenverdrag), en om met beide ouders direct contact te kunnen hebben (artikel 9) en om, met het oog daarop, een beroep te kunnen doen op gezinshereniging.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu niet afdoende gebeurd is.

De beslissing is dan ook onwettig.

Het weigeren van de bestreden gezinshereniging is effectief in niet in het hoger belang van de kind en dit vereist echter een nauwkeurige belangenafweging en een zorgvuldig en individueel onderzoek, wat in casu niet heeft plaatsgevonden.

Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoeker met zijn Spaanse echtgenote en EU kinderen en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 - 1983, 963.).*

Dat de middelen bijgevolg ernstig is;”.

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Verzoeker kreeg op 21 oktober 2015 een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Hij werd gedwongen verwijderd naar Marokko op 9 november 2015. Verzoeker diende op 28 februari 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie in functie van zijn minderjarig kind, van Spaanse nationaliteit, overeenkomstig artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet. Het wordt niet betwist dat het Spaanse kind van verzoeker, als Unieburger, verblijfsrecht heeft in België in het kader van de uitoefening van haar recht op vrij verkeer. Uit de voorliggende stukken blijkt tevens dat verzoeker naar aanleiding van zijn aanvraag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter, in het kader van artikel 52, § 1, eerste lid, van het vreemdelingenbesluit. Uit deze bepaling volgt dat de gemeente een bijlage 19ter moet afleveren wanneer de identiteit en familieband zijn bewezen. Dat deze elementen werden bewezen, wordt door verweerder ook niet betwist.

Verweerder weigert verzoeker evenwel een verblijf van meer drie maanden als vader van een Spaans kind, omwille van het inreisverbod dat hem werd opgelegd in 2015, vóór de geboorte van het Spaans kind, omdat evenmin een bijzondere band van afhankelijkheid blijkt overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16.

2.3. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 11 van de Richtlijn 2008/115 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore.”

Artikel 3, punt 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder: 1. ‘onderdaan van een derde land’: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore;”.

Artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscore stelt het volgende:

“Definities

In deze verordening wordt verstaan onder:

[...]

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad (1) bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent; [...].”

2.4. Artikel 40bis van de vreemdelingenwet werd ingevoegd door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 10 mei 2007) en vervangen door de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging (BS 12 september 2011). Deze bepaling luidde op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; [...]

§ 3. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 3, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de

familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde. [...]”.

In dit kader moet worden opgemerkt dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 2, lid 2, c), en artikel 3, lid 1, van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2006-2007*, 51-2845/001).

De kernfamilieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, lid 2, van de Burgerschapsrichtlijn, beschikken over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in de Burgerschapsrichtlijn gestelde voorwaarden. In deze zin kent artikel 40bis, §§ 3 en 4, van de vreemdelingenwet een recht van verblijf toe voor zover de familieleden van de Unieburgers, vermeld in artikel 40bis, § 2, van de vreemdelingenwet, voldoen aan de gestelde binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

2.5. Zoals eerder gesteld, blijkt uit het administratief dossier en de bestreden beslissing niet dat de identiteit van verzoeker en de gezinsband tussen verzoeker en zijn Spaanse dochter worden betwist. Het wordt niet betwist dat verzoeker de vader is van een Spaans kind dat in België woont en van wie kan worden aangenomen dat zij haar rechten van vrij verkeer als Unieburger heeft uitgeoefend. Verzoeker moet ingevolge zijn aanvraag dus niet worden beschouwd als een derdelander zoals bedoeld in de Terugkeerrichtlijn, maar als een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer.

2.6. Volgens artikel 43, § 1, van de vreemdelingenwet kan het recht op binnenkomst en het recht op verblijf, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, enkel worden beperkt in volgende gevallen:

“1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Bij een dergelijke beslissing moet, overeenkomstig § 2 van deze wetsbepaling, rekening worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Hierbij is het dus vereist dat de redenen van openbare orde en, in het bijzonder, de gezinsbelangen worden afgewogen. Er moet hierbij worden benadrukt dat artikel 43 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St. Kamer 2006-2007*, 51-2845/001, 40). Artikel 43 van de vreemdelingenwet dient dan ook richtlijnconform te worden uitgelegd.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving — of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere

lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist."

Uit artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn volgt dat lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, enkel mogen beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Het weigeren van een verblijfsaanvraag van een familielid van een Unieburger moet worden beschouwd als het beperken van de vrijheid van verkeer en verblijf van Unieburgers en hun familieleden. Derhalve is de bestreden beslissing een beslissing die valt onder toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet zoals richtlijnconform geïnterpreteerd.

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde, in het kader van de Burgerschapsrichtlijn, hoe dan ook het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (HvJ 10 juli 2008, C-33/07, *Jipa*, en hierin aangehaalde rechtspraak).

2.7. *In casu* verwijst verweerder enkel naar het gegeven dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en in het verlengde hiervan de afwezigheid van een bijzondere band van afhankelijkheid overeenkomstig het arrest van het Hof van Justitie van 8 mei 2018 in de zaak C-82/16, als redengeving om het verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger te weigeren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder is nagegaan of verzoeker valt onder voormelde gronden waardoor het verblijf kan worden geweigerd. Hij heeft niet vastgesteld dat verzoeker een werkelijk, voldoende ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde vormt. Deze handelwijze vindt geen steun in de specifieke in de situatie van verzoeker geldende wettelijke bepalingen zoals hierboven weergegeven. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet is voorzien van een draagkrachtige en pertinente motivering, en deze dus niet afdoende is gemotiveerd, alsook dat een wettelijke basis voor de bestreden beslissing inderdaad ontbreekt. Het gegeven dat het inreisverbod uit 2015 was ingegeven door redenen van openbare orde, doet hierover niet anders oordelen.

De Raad stipt ten slotte nog aan dat het arrest van het Hof van Justitie waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen betrekking had op derdelander-familieleden die een aanvraag indienden in functie van statische Belgen, wat verschillend is van de thans voorliggende situatie (zie punt 4 van dit arrest). De beoordeling die werd gedaan overeenkomstig dit arrest kan niet worden gelijkgesteld met de overeenkomstig artikel 43 van de vreemdelingenwet vereiste beoordeling en afweging. Het verweer in de nota met opmerkingen vermag geen afbreuk te doen aan de gedane vaststellingen.

2.8. Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige onderdelen van het middel vergen geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 12 juli 2022 wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT